

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Zelfportret

Martins, G.

Citation

Martins, G. (1995). Zelfportret. *Bestuurskundige Berichten*, 10(3), 11. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233933>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233933>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

interesse de meeste Indiërs in Nederland (taal, klimaat, munteenheid, enz.) hebben en hoe weinig ze er in feite vanaf blijken te weten (Nederland is toch een staat van Amerika? Is dat niet de hoofdstad van Amsterdam?).

Bezoek werkgarantieprojecten

Een aantal keer ben ik door een ambtenaar meegenomen naar één van de werkgarantieprojecten op het platteland van Maharashtra. Zo kon ik met eigen ogen zien hoe deze projecten uitgevoerd worden. Daarbij kreeg ik een toelichting van degene die me naar dat project meegenomen had, maar vaak ook van de toezichthouder van het project en één of meer lokale ambtenaren. Jammer is wel dat ik geen Marathi (de taal die in Maharashtra wordt gesproken) sprak, zodat ik niet alles kon volgen wat er gezegd werd. Gelukkig waren er altijd wel enkele mensen aanwezig die goed Engels spraken, zodat het behalve een leuke toch ook een leerzame ervaring werd.

Rondreizen door India

Nadat ik in Pune voldoende informatie gevonden had om mijn scriptie te kunnen schrijven, heb ik nog een maand samen met een andere Bestuurskunde-studente door India getrokken. Dat bleek een fantastische ervaring te zijn. Ik heb veel van het land en de mensen die erin wonen gezien en er ontzettend van genoten. Kortom: onderzoek doen in India is een erg leuke, maar ook leerzame ervaring. ■

De auteur is redacteur van de BB.

Herstel van vertrouwen

Harold Schepers

Enige tijd geleden werd ik gebeld door een enquêtebureau. Namens de gemeente Leiderdorp wilde men mij een paar vragen stellen over de gemeente, het bestuur daarvan en het wonen daarin.

Al snel begreep ik mee te werken aan weer zo'n onzinnig idee vanuit de lokale overheid. Het begon al met het soort vragen; gesloten vragen dus. Bijvoorbeeld: "Wat vindt U van het gemeentebestuur?" Moet ik dan antwoorden: goed, matig, slecht, tevreden, enzovoort. Wat doet de gemeente daar dan mee? Stel er wordt 500 keer goed gezegd, en 400 keer slecht, wat is dan het resultaat van de enquête?

Open vragen hebben in deze meer nut. Zeker, ze kosten meer tijd, maar op die manier kun je wel echte problemen blootleggen. Je krijgt dan ten minste te horen dat het gemeentebestuur naar buiten toe niet zo'n zuiver imago heeft, wat zich onder andere al uitte in de laatste gemeenteraadsverkiezingen. Of je komt erachter dat de afstand tussen burger en bestuur te groot is, dat mensen niet het gevoel hebben met hun problemen bij de gemeente terecht te kunnen, enzovoort.

Leiderdorp is vast niet de enige gemeente die denkt op een dergelijke wijze te weten te kunnen komen wat de bevolking van haar denkt. Wil ze dat zo graag, dan stel ik voor het voorbeeld van burgemeester Peper van Rotterdam te volgen. De laatste jaren bezoekt hij regelmatig bewoners uit alle delen van zijn stad op de koffie of bij de thee. Hoewel dergelijke bezoeken niet altijd prettig verlopen - Rotterdammers zijn wars van ontzag voor functies en drukken zich zonder problemen nogal duidelijk uit - zijn de resultaten positief. Niet alleen voor het gemeentebestuur, dat hiermee een beter beeld krijgt van wat er leeft onder haar bevolking. Maar ook voor de bewoners zelf, omdat zij ten minste het idee krijgen dat er naar hen geluisterd wordt.

Nu wil ik hier niet direkt het Rotterdamse voorbeeld ophemelen, omdat juist in het referendum en bij de besluitvorming rondom Zestienhoven is gebleken dat ook deze gemeentebestuurders proppen in hun oren hebben. Er zitten dus nogal wat haken en ogen aan pogingen van gemeentebestuurders om het contact met hun burgers te verbeteren.

Ik heb hiervoor een vrij eenvoudige oplossing. Begin eerst eens met duidelijkheid in de verkiezingen. Zorg dat je programmapunten voorstaat die helder zijn en te herkennen in het latere politieke debat. En als je dan stemmen krijgt, beloon deze dan ook door vast te houden aan die standpunten. En mocht je dan, als gevolg van noodzakelijke coalitievorming, een keer moeten afwijken van je programma, leg dit dan goed uit aan je kiezers! Er is wel degelijk een kloof tussen burger en politiek, maar deze los je niet op met allerlei modieuze acties, nee, deze los je op door het vertrouwen in de politiek te herstellen. En voor alle duidelijkheid: dat vertrouwen is geschonden door de bestuurders. ■

De auteur is redacteur van de BB.

tertropfleZ ☺ Zelfportret

Gemma Martins

Enkele weken geleden kwam een BB'er mij vragen of ik een portret van mezelf wilde schrijven. Ach, denk je dan, ik zal het maar doen. Nu ik achter mijn computer zit heb ik spijt als haren op mijn hoofd. Wat moet ik in hemelsnaam over mezelf schrijven. Niet dat ik ontevreden ben over mijn leven maar om erover te schrijven? Eén ding is zeker, het zal een verhaal zijn waarin ik van de hak op de tak spring maar dat doe ik nu eenmaal altijd.

Na mijn HBS-B examen ging ik opgetogen in Leiden Psychologie studeren. Ik moet zeggen het was een geweldige tijd, vooral met alle besognes bij Augustinus en de VVSL (toen kon men nog lid zijn van twee verenigingen). De tijd was zo leuk dat van goed studeren niet veel terecht kwam. Na enkele jaren was ik dus een hopeloos geval. Niet getreurd het was nog de goede tijd waarin een baan zeer makkelijk te krijgen was. Na 3 open sollicitaties werd ik bij de Bijenkorf met open armen ontvangen om de opleiding inkoop-assistente te gaan doen. Een leuke baan in een enorm dynamisch bedrijf. In de avonduren heb ik een marketing-opleiding gedaan. Waarschijnlijk daardoor heb ik een enorme behoefte om cijfers te bestuderen, rendementen te bekijken, na te gaan waarom studenten ophouden en daarom vind ik een goede pr voor de vakgroep ook zo belangrijk. Na enkele jaren dit gedaan te hebben ben ik op de bonnefooi naar Parijs vertrokken.

Prachtige stad. Ik heb daar zeven jaar doorgebracht. Begon als kindermisje, daarna boekhouder en *secrétaire trilingue* (terwijl mijn talen abonimabel waren).

Mijn man heb ik daar leren kennen en na de geboorte van onze oudste dochter besloten we toch maar in Nederland te gaan wonen. We kregen daarna nog twee kinderen en ik werd fulltime huisvrouw. Op de eerste dag dat de jongste naar de kleuterschool ging ben ik toch maar weer snel een baan gaan zoeken.

Tenslotte ben ik met zeer veel plezier vijf jaar secretaresse van de vakgroep Onderwijspsychologie geweest. Daarna kreeg ik mijn huidige baan. Ik kan met genoegen zeggen dat het een geweldige leuke baan is. Met hoogte en diepte punten maar toch qua werk altijd een leuke en nog steeds uitdagende baan. Het leuke is dat ik veel in aanraking kom met de studenten. Mijn streven is ook altijd geweest dat het onderwijssecretariaat een open plek moet zijn waar studenten in de openingstijden terecht kunnen. Dat wil niet zeggen dat wij verplicht zijn op alle idiote vragen antwoord te geven. Wij moeten juist de student leren om zelf dingen uit te zoeken. Later moeten ze dat ook doen. De studenten leer je in deze baan ook steeds beter kennen. De meeste studenten lopen toch wel zo'n vijf jaar bij ons rond. Dit maakt dat je best bij de studenten betrokken raakt. Ook de problematiek die steeds moeilijker wordt rondom

studeren zoals de tempobeurs, verkorting studietijd etc. gaat je daardoor steeds meer bezighouden. Vaak kom je toch in discussie met studenten aan de balie over deze problemen.

De tempobeurs bijvoorbeeld vond ik in eerste instantie maar matig (het brengt ook erg veel werk met zich mee), maar na een paar jaar zie ik toch dat het positief werkt. De studenten studeren er toch harder door en men krijgt een basisbeurs en daar mag toch best iets tegenover staan. Wat voor mij op dit moment speelt is vooral de kwestie van de leningen van studenten. Eerst dacht ik ook dat je niet moest afstuderen met een lening. Als je echter om je heen kijkt in de wereld dan zie je dat in veel landen lenen heel normaal is. Dat je in staat bent te studeren is toch een geweldig voorrecht en zo'n lening kom je later dan toch wel over heen. Gelukkig zie ik dat veel studenten ook bijbaantjes hebben. Het is een goede zaak om zo je geld aan te vullen. Zolang dat mogelijk blijft zullen veel studenten het (wel met moeite) kunnen redden. Ik hoop dat het onderwijssecretariaat in de huidige vorm blijft bestaan en dat ik er voorlopig nog met plezier zal werken. Helemaal zeker is dat nooit met de bezuinigingen die de universiteit allemaal moet doorvoeren. Laten we er het beste maar van hopen. ■

De auteur werkt op het onderwijssecretariaat Bestuurskunde.